

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **Ing. P. K.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Barborou Klouda Jestřábovou
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. KUOK 5229/2025 ve věci
určení právního vztahu,

takto:

- I. M. Z., bytem X, **není** osobou zúčastněnou na řízení.
- II. Žaloba **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

1. Žalobce v rámci společného jmění manželů spoluvlastní stavbu kryté jízdní dráhy pro koně – budovy bez č. p./č. e., která je součástí pozemku parc. č. st. X, k. ú. X, obec X. Tato stavba je součástí rozsáhlého areálu společnosti K. S., s. r. o., nacházejícího se na pozemcích ve společném jmění žalobce a G. K.
2. Dne 5. 4. 2024 podal žalobce spolu s G. K. u Magistrátu města Prostějova žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterou se domáhal deklarace toho, že *stavba soukromé kryté*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

jízdárny, která je součástí pozemku parc. č. st. X, zastavěná plocha a nádvoří v k. ú. X, je stavbou pro rodinnou rekreaci.

3. Žalovaný usnesením ze dne 17. 6. 2024, č. j. KUOK 68222/2024 dle § 131 odst. 4 správního řádu (delegace nutná z důvodu vyloučení všech úředních osob) pověřil vyřízení žádosti Magistrát města Olomouce. Ten sdělením ze dne 24. 9. 2024 sdělil žadatelům, že požadované rozhodnutí vydat nelze, protože věc byla řešena v jiném řízení, konkrétně odkázal na jím vydané rozhodnutí ze dne 8. 12. 2023, č. j. SMOL/329236/2023/OS/PS/Mie, které nabylo právní moci dne 10. 6. 2024.
4. Žalobce posoudil sdělení Magistrátu města Olomouce z materiálního hlediska jako rozhodnutí a brojil proti němu odvoláním společně s G. K., na jehož základě žalovaný napadeným rozhodnutím změnil sdělení magistrátu tak, že do něj doplnil formální náležitosti rozhodnutí, zejména zamítavý výrok. Z hlediska věcného se plně ztotožnil s názorem magistrátu.
5. Žalobce se nyní žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a namítá, že:
 - řízení bylo nezákonně delegováno na Magistrát města Olomouce s odůvodněním možné podjatosti z důvodu účasti M. Z., jíž vždy zastupuje Ing. ach. Z. M. Z. se však řízení neúčastnila. Usnesení o delegaci věci bylo nezákonně doručeno žalobci skrze úřední desku a ten tak proti němu nemohl podat včasné odvolání. Nezákonná delegace měla zjevný vliv na výsledek řízení, protože Magistrát města Prostějova zapsal k jízdárně do R. informaci, že se jedná o stavbu pro rodinnou rekreaci, měl tedy na věc jiný názor, než Magistrát města Olomouce. Došlo také ke změně příslušnosti soudu ve správním soudnictví.
 - žádost podal v době, kdy Magistrát města Olomouce navzdory rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 29 A 51/2022-54 a usnesení NSS ze dne 28. 2. 2024, č. j. 5 As 282/2022-91, konstatoval bez jakýchkoliv podrobností, že stavbu jízdárny nelze považovat za stavbu pro rodinnou rekreaci. To dle názoru žalobce není autoritativní rozhodnutí a neodůvodňuje postup dle § 142 odst. 2 správního řádu. Toho času byl stav takový, že vydání deklaratorního rozhodnutí mohlo předejít celé řadě sporů nejen ve vztahu k jízdárně, ale i stavbám, které bude žalobce na své pozemky v budoucnu umisťovat. Již dříve Magistrát města Prostějova odmítl žalobcům vydat osvědčení o tom, že stavba jízdárny je stavbou pro rodinnou rekreaci. Žalobci tak nezůstal jiný procesní institut, kde mohlo být autoritativně rozhodnuto o tom, že jízdárna je stavbou pro rodinnou rekreaci. Žalobce se nedomáhal nápravy jiných rozhodnutí ale sjednocení rozhodování. Žalobce nemůže za to, že k posouzení žádosti došlo až po všech rozhodnutích, kterým měla žádost předcházet. Pokud mělo být žalobcem něco dodatečně prokázáno, měl být Magistrátem města Olomouc vyzván, leč nebyl. Deklaratorní rozhodnutí by bylo důležité pro následné kroky žalobce, protože probíhalo řízení o odstranění stavby skladu na parc. č. st. XA a žalobce potřeboval posoudit, zda se tento objekt i přes nevydání povolení v opakovaném řízení stane doplňkovou stavbou ke stavbě jízdárny bez nezbytnosti dalších opatření vzhledem k blížící se účinnosti zákona č. 283/2021 Sb. stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový stavební zákon“). Ve stejném duchu potřeboval žalobce posoudit stavbu *kolotoče pro koně* na pozemku parc. č. XB. Dále žalobce potřeboval, a stále potřebuje, deklaratorní rozhodnutí o povaze stavby jízdárny, aby věděl, zda na místo staveb, které mají být dle rozhodnutí odstraněny, může následně umístit jiné doplňkové stavby a bylo postaveno najisto, zda se bude jednat o stavby legální či nikoliv. Žalobce nesouhlasil s tím, že by byl charakter

jízdárny řádně posouzen v rámci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 8. 12. 2023 a byla tak řádně vyvrácena domněnka správnosti zápisu v R.

- závěrem žalobce obsáhle argumentoval ve prospěch závěru, že stavba jízdárny je stavbou pro rodinnou rekreaci.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec toho doplnil, že dle ustálené judikatury NSS rozhodování místně nepřislušným správním orgánem nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Dle žalovaného není zřejmé, jak by se nevydání deklaratorního rozhodnutí mohlo projevit v právech žalobce, kdy jak podle § 79 odst. 2 písm. o) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „starý stavební zákon“), tak podle přílohy č. 1 odst. 1 písm. a) bod 1 nového stavebního zákona, je podmínkou pro umístění doplňkové stavby dodržení podmínky týkající se plochy části pozemku schopné vsakovat dešťové vody po umístění doplňkové stavby nejméně 50 % celkové plochy pozemku stavby pro rodinnou rekreaci. Žalovaný předestřel výpočet, ze kterého je dle něj zřejmé, že plocha pozemků žalobce a jeho manželky činí 2 258 m², z toho je zastavěno 1 146,6 m², tj. více než 50 % plochy z celkové plochy pozemků stavby pro rodinnou rekreaci. I kdyby se tak v případě jízdárny jednalo o stavbu pro rodinnou rekreaci, nemohl by žalobce umístit na pozemcích stavbu jako doplňkovou k jízdárně bez povolení. Stavba skladu na pozemku parc. č. st. XA byla žalobci nařízena odstranit. Žalobu proti tomuto rozhodnutí soud zamítl.

B. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K namítané nezákonnosti delegace řízení

8. Podle § 131 odst. 4 správního řádu *nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen „kolegiální orgán“), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.*
9. Odst. 7 dále stanoví, že *změny příslušnosti podle odstavce 1 a odstavce 2 písm. a) se oznamují veřejnou vyhláškou a účastníci se o nich vhodným způsobem vyzoomí. V ostatních případech lze změny příslušnosti oznámit veřejnou vyhláškou, považuje-li to správní orgán za účelné. V případě, že došlo k podnětu nebo k požádání o změnu příslušnosti podle odstavce 1 nebo 2, ale ke změně příslušnosti nedojde, bude o tom vyzooměn ten, kdo dal ke změně příslušnosti podnět nebo o ni požádal.*
10. Unesením ze dne 17. 6. 2024, č. j. KUOK 68222/2024 pověřil žalovaný podle § 131 odst. 4 správního řádu Magistrát města Olomouce vyřízením žalobcovi žádosti. V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že byl vyzooměn tajemníkem Magistrátu města Prostějova o tom, že na tomto úřadě nelze určit jinou oprávněnou úřední osobu z důvodu pochybností o nepodjatosti, které byly zapříčiněny účastí Ing. arch. Z., který jako zástupce přihlásil do řízení M. Z.

11. Krajský soud souhlasí s žalobcem v tom, že usnesení o delegaci řízení mu bylo nesprávně doručeno. Ustanovení § 131 odst. 7 správního řádu sice připouští, aby bylo usnesení dle odst. 4 téhož ustanovení doručeno formou veřejné vyhlášky v případě, kdy to bude považovat rozhodující správní orgán za účelné, to však neznačí povinnost takto postupovat. Při úvahách, zda přistoupí správní orgán k doručení písemnosti skrze veřejnou vyhlášku, musí vzít v potaz, že doručování veřejnou vyhláškou je v podstatě fikcí, jejíž užití je konstruováno jako výjimečné (rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008-52, č. 1626/2008 Sb. NSS) a vyžaduje od účastníků vyšší míru obezřetnosti a procesní aktivity (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 As 19/2008-117). Proto je nutné, aby s fiktivními způsoby doručení bylo nakládáno s jistou úrovní pečlivosti a hlavně ústavně konformně. To zejména znamená, že uplatnění fikce doručení je možné jedině tehdy, je-li tím sledován legitimní cíl (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2023, č. j. 2 As 83/2023-33, odst. 20).
12. Tento způsob doručení žalovaný odůvodnil tím, že prozatím nebyli určeni účastníci řízení, proto doručení veřejnou vyhláškou bude působit vůči všem. Následně bude Magistrát města Olomouce sv úkony činit individuálně (str. 3 usnesení žalovaného ze dne 17. 6. 2024, č. j. KUOK 68222/2024). Krajský soud sice rozumí snaze doručit usnesení i pro neurčitý okruh dosud neustanovených účastníků, to ale nevylučovalo, aby žalobci bylo předmětné usnesení doručeno individuálně. Žalovaný nebyl povinen doručovat výhradně veřejnou vyhláškou, tuto možnost měl danou pouze fakultativně a správní řád mu nebránil jednotlivé typy doručování kombinovat, což nelze považovat za porušení procesní rovnosti (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021-55, č. 4566/2024 Sb. NSS). Zde by individuální doručení žalobci, jakožto účastníkovi dle § 27 odst. 1 správního řádu bylo odůvodněno jeho procesní aktivitou, která řízení vůbec vyvolala.
13. Nesprávný způsob doručení usnesení o delegaci řízení však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, čj. 5 A 240/2010-38, který dospěl k závěru, že tomu tak bude i v případě, kdy usnesení o delegaci věci nebude ani vydáno). Je totiž nutné uvést, že i případná nezákonná delegace na jiný věcně příslušný správní orgán, které mělo dle tvrzení žalobce odvolání proti usnesení žalovaného zabránit, zpravidla nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto směru krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, která se obdobnou námitkou již mnohokrát zabývala.
14. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138, ze kterého vyplývá, že takové pochybení nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má podle NSS za cíl přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení.
15. V rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69 pak NSS uvedl, že pochybení prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že ve věci rozhodoval místně nepříslušný správní orgán, je vadou, resp. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem. To však ještě bez dalšího neznamená, že se jedná o takovou procesní vadu, která mohla mít ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro niž měl tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Tomuto závěru totiž musí vždy předcházet úvaha krajského soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo

mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Shodně pak uvažoval NSS i v rozsudku ze dne 17. 12. 2024, č. j. 9 As 184/2024-163, č. 4660/2025 Sb. NSS, odst. 75 a násl.

16. V duchu citované judikatury, s jejímž závěry se ztotožňuje, se proto krajský soud zabýval možným vlivem případného nedostatku místní příslušnosti stavebního úřadu na zákonnost napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že v projednávaném případě by delegace věci bez splnění podmínek § 131 odst. 4 správního řádu nemohla bez dalšího, tj. bez přistoupení jiné závažné okolnosti způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Takovou okolnost soud neshledal. Skutečnost, že delegace měla v konečném důsledku vliv na místní příslušnost soudu ve správním soudnictví není důvodem, pro který by vůbec mohla mít delegace vliv na práva žalobců, resp. vliv na zákonnost rozhodnutí. Podstatou práva na zákonného soudce je právo účastníka řízení, aby v jeho věci rozhodoval soudce určený na základě předem jasné stanovených pravidel. K porušení tohoto práva nemohlo dojít úkonem správního orgánu ve správním řízení. Institut zákonného soudce je totiž věcí řízení soudního. Z povahy věci ani případné porušení práva na zákonného soudce nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí vydaného ve správním řízení, které soudnímu řízení předcházelo. Nelze ani říct, že by měl Magistrát města Prostějova jiný názor ohledně toho, zda je jízdárna stavbou pro rodinnou rekreaci, než Magistrát města Olomouce. Ze samotné žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí vyplývá, že Magistrát města Prostějova sdělil Magistrátu města Olomouce, že zápis do R. provedl výhradně na základě rozsudku Krajského soudu v Brně (srov. též sdělení Magistrátu města Prostějova reprodukované na str. 8 rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 8. 12. 2023). Důvodem pro zamítnutí této žádosti nadto nebyla skutečnost, že by tato stavba nebyla stavbou pro rodinnou rekreaci, nýbrž to, že deklaratorní rozhodnutí nebylo možné vydat dle § 142 odst. 2 správního řádu. Krajský soud proto považuje námitku za nedůvodnou.

Ke způsobu vyřízení žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí

17. Magistrát města Olomouce ve sdělení ze dne 24. 9. 2024 uvedl, že rozhodnutí nelze vydat, protože výklad pojmu *stavba pro rodinnou rekreaci* je nutné provést vždy ke konkrétní stavbě v konkrétním řízení. Domnívá-li se žalobce, že byl v řízení vyložen tento pojem nesprávně, má možnost věc řešit skrze opravné prostředky či správní žalobu. Otázku, zda je jízdárna stavbou pro rodinnou rekreaci stavební úřad již řešil v rámci rozhodnutí ze dne 8. 12. 2023, které nabylo právní moci dne 10. 6. 2024. Vydání deklaratorního rozhodnutí proto bylo vyloučeno dle § 142 odst. 2 správního řádu.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vydání deklaratorního rozhodnutí nemá místo tam, kde lze spornou otázku řešit, třeba i jako otázku předběžnou. V řízení ukončeném rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 12. 2023, které se týkalo odstranění doplňkových staveb jízdárny (sklad zahradního nářadí a boxy pro koně, vše na pozemku parc. č. XC) mohl žalobce uplatnit své námitky a taky tak učinit, byť bezúspěšně. V případě jízdárny byl žalobce účastníkem povolovacího řízení. Pokud jde o část jízdárny (přístavbu), bylo vedeno řízení o odstranění stavby, které bylo ukončeno rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 16. 7. 2024, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 11. 2024. Řízení dle § 142 správního řádu tak nebylo nutné pro ochranu práv žalobce, který se mohl ochrany svých práv domáhat v jiných řízeních. Nebylo nutné ani vhodné vést dvě různé cesty obrany proti odstranění stavby. V případě doplňkových staveb je nutné si posoudit stavbu hlavní, což magistrát učinil v jiných řízeních, které měla z hlediska aplikace § 142 správního řádu přednost. Zejména v řízení zakončeném rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 12. 2023 se tento správní orgán podrobně zabýval povahou jízdárny.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

19. Podle § 142 odst. 1 správního řádu platí, že *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*
20. Odst. 2 dále stanoví, že *podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.*
21. Výkladem odst. 2 citovaného ustanovení se NSS již několikrát zabýval. Vyslovil, že toto ustanovení je třeba vykládat spíše restriktivně a omezit jeho použití výlučně na situace, kdy žadatel vskutku nemá jiné prostředky, jak dosáhnout autoritativního určení právního vztahu pro uplatnění svých práv (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2019, č. j. 9 As 417/2017-57). Nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění práv žadatele je předpokladem, zvláštní podmínkou *sine qua non*, pro věcné projednání žádosti. Teprve poté, co správní orgán dospěje k závěru, že je tato podmínka splněna, může se věcně zabývat samotným předmětem řízení, kterým je posouzení (ne)existence konkrétního právního vztahu (rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2020, č. j. 3 As 209/2017-51).
22. Pokud bylo nebo mohlo být vedeno řízení, v jehož rámci byla posuzována existence určitého právního vztahu, byť třebas jen jako otázka předběžná, nelze se domáhat podle § 142 správního řádu vydání deklaratorního rozhodnutí o této otázce. Opačný výklad by popřel jasnou normu obsaženou v § 142 odst. 2. Navíc by vytvářel nepřehledné situace, kdy by se vyřešení určité právní otázky mohlo dít v paralelně vedených řízeních, jednak podle § 142 správního řádu, jednak v rámci řízení jiného. Skrze řízení dle § 142 správního řádu nelze napravit tvrzená pochybení v jiných řízeních, protože řízení dle § 142 správního řádu není žádným superrevizním prostředkem ve vztahu k řízením jiným (rozsudek NSS ze dne 7. 7. 2016, č. j. 10 As 117/2016-64).
23. Při aplikaci těchto obecných judikturních východisek na posuzovanou věc dospěl krajský soud k závěru, že žalobní námitka není důvodná a správní orgány věc posoudily správně.
24. Předmětem žádosti bylo posouzení povahy jízdní. Žalobce ve své argumentaci uvádí, že její povahou se Magistrát města Olomouce zabýval v řízení o odstranění stavby ukončeném rozhodnutím ze dne 8. 12. 2023. Toto řízení se týkalo odstranění staveb (boxy pro koně, sklad nářadí), které měly tvořit dle žalobce doplňkové stavby ke stavbě pro rodinnou rekreaci, tj. právě k jízdní. Jinak řečeno žalobce uvádí, že k posouzení povahy jízdní a v návaznosti na to i doplňkových staveb, měl k dispozici jiné řízení, ve kterém byla tato problematika řešena jako předběžná otázka. Přitom posouzení sporné otázky jako předběžné v jiném řízení dle judikatury NSS vylučuje vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 odst. 2 správního řádu. Už jen to svědčí o nedůvodnosti žalobní námitky.
25. Dle shora uvedené judikatury není podstatné, že rozhodnutí magistrátu bylo vydáno 8. 12. 2023, tj. před podáním žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí. Navíc v době podání žádosti probíhalo odvolací řízení, které dle tvrzení účastníků skončilo až právní mocí rozhodnutí, tj. 10. 6. 2024 (to je soudu známo také z úřední činnosti, kdy řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného v uvedené věci bylo vedeno soudem pod sp. zn. 65 A 68/2024).
26. Celkově se soud nemůže ubránit dojmu, že se žalobce cestou řízení o určení právního vztahu snaží domoci změny výsledků řízení, která pro žalobce nedopadla dle jeho představ. To vyplývá zejména z odst. 6 žádosti, kde žalobce pojednává o tom, že Magistrát města Olomouce má na povahu jízdní jiný názor, případně z odst. 4 a 11 odvolání, kde žalobce

vedl, že správní orgány nerespektují zápis v R. Nejde tedy o to, že žalobce nezná názor správních orgánů na povahu jízdárny, ale že s ním nesouhlasí. Tomu odpovídá také další námitka žalobce, ve které namítal, že k řádnému posouzení povahy jízdárny nedošlo. K této námitce je nutné uvést, že žalobce měl přinejmenším v řízení skončeném rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 12. 2023 prostor pro uplatnění svých námitek, se kterými se magistrát vypořádal a povahu jízdárny posoudil (str. 7 až 11 rozhodnutí magistrátu ze dne 8. 12. 2023). Kvalitu takového posouzení v řízení dle § 142 správního řádu nelze hodnotit, protože nepředstavuje opravný prostředek, a námitky proti němu měl žalobce uplatnit v rámci opravných prostředků či skrze správní žalobu.

27. K argumentaci týkající se toho, že povaha jízdárny mohla být významná pro přístavbu skladu na parc. č. st. XA nebo pro stavbu *kolotoče pro koně*, krajský soud uvádí, že argumentace těmito stavbami nezazněla v žádosti, kterou správní orgány posuzovaly. Žalobce se v žádosti zmínil výhradně o stavbě jízdárny a doplňkových stavbách jako sklad hoblin, sklad nářadí a boxy pro koně, tj. stavbách, které byly řešeny v řízení zakončeném rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 12. 2023. V odst. 6 žalobce výslovně uvedl, že ochrana jeho práv má spočívat v nezbytnosti uplatnění práv v tomto řízení (*pozn. soudu: myšleno v řízení o odstranění boxů pro koně a skladu nářadí*). Žalobce sice současně zmínil blíže neurčená další řízení, ale ani náznakem je nevymezil. Stavby skladu na parc. č. st. XA a *kolotoče pro koně* nezmínil ani v podaném odvolání. Správním orgánům tak nelze vyčítat, že se jimi nezabývaly. Nicméně argumentace bude nutně stejná i v tomto případě. Ať se jedná o jakoukoliv stavbu, jejíž povaha se měla odvíjet od povahy jízdárny, pořád platí, že povahou jízdárny se správní orgány zabývaly v jiném řízení, což brání vydání deklaratorního rozhodnutí.
28. Stejnou optikou je nutné nahlížet na námitku týkající se umísťování nových doplňkových staveb v budoucnu. Případné umísťování nových záměrů v budoucnu nic nemění na tom, že se správní orgány povahou jízdárny již zabývaly v jiném řízení a že tato skutečnost brání vydání deklaratorního rozhodnutí. Proto také nelze považovat rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelné, protože touto argumentací implicitně vypořádaly argumentaci týkající se jakýchkoliv jiných záměrů, které by se odvíjely od povahy jízdárny. Žalobce zkrátka a jen s posouzením správních orgánů nesouhlasí. Nutno dodat, že pokud bude mít žalobce konkrétní záměr, může si ohledně něj vyžádat územně plánovací informaci, resp. předběžnou informaci (§ 21 starého stavebního zákona, § 174 nového stavebního zákona). Rozhodně žalobce nebude nucen zůstat v nejistotě stran toho, zda nějaká stavba potřebuje povolení či nikoliv.
29. Argumentací žalobce ohledně toho, že jízdárna je stavbou pro rodinnou rekreaci, se soud nezabýval, protože pro posouzení věci je irelevantní. Žalobcova žádost byla zamítnuta z procesních důvodů, nikoliv proto, že by jízdárna nebyla správními orgány věcně posouzena jako stavba pro rodinnou rekreaci.
30. Žalobcem navržené důkazy, které nejsou součástí správního spisu, soud neprovedl. Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že se správní orgány k povaze jízdárny vyjádřily v jiném řízení. Nebylo tak nutné provádět k důkazu výpis z katastru nemovitostí k pozemku parc. č. st. X, na kterém jízdárna stojí. Rozsudky jiných soudů se obecně neprokazují, avšak pokud měla být prokázána skutečnost, že tento soud přikázal Magistrátu města Prostějova do R. zapsat k jízdárně údaj o tom, že se jedná o stavbu pro rodinnou rekreaci, jedná se ve světle výše uvedeného o důkaz nadbytečný. Navíc to mezi účastníky není sporné. Rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 8. 12. 2023 sice nebylo součástí

spisu, ač zjevně mělo, protože bylo přílohou žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí ze dne 5. 4. 2024. Jelikož jej ale žalobce soudu předložil a jeho obsah byl oběma účastníkům zjevně znám již z doby správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, č. 4563/2024 Sb. NSS, odst. 25, ze kterého vyplývá, že důležitým aspektem pro to, zda lze listinu považovat za součást spisu, je to, že se s ní účastníci mohli seznámit už dříve a vyjádřit se k ní), soud nevyzýval žalovaného k tomu, aby spis o předmětné rozhodnutí doplnil. Jeho obsah je navíc soudu znám z úřední činnosti (řízení vedené pod sp. zn. 65 A 68/2024).

K odůvodnění výroku o tom, že M. Z. není osobu zúčastněnou na řízení

31. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s., platí, že *osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.*
32. Podle § 34 odst. 4 s. ř. s. platí, že *soud usnesením vysloví, že ten, kdo se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, a podmínky pro to nesplňuje, není osobou zúčastněnou na řízení.*
33. Z citovaného § 34 s. ř. s. vyplývá, že pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení, musí být splněny dvě podmínky. První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného správního rozhodnutí, resp. nečinností správního orgánu, a dále ten, kdo může být přímo dotčen zrušením správního rozhodnutí či vydáním rozhodnutí podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, ale současně není účastníkem řízení. Druhá podmínka je formální a splní ji ten, kdo výslovně oznámí, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat, přičemž toto oznámení lze učinit jen ve stanovené lhůtě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190).
34. Krajský soud dospěl k závěru, že nyní napadené rozhodnutí se přímo nedotýká práv M. Z. Pouhá skutečnost, že se M. Z., která je vlastníkem bezprostředně sousedních pozemků, účastnila mnoha jiných řízení týkajících se různých staveb v areálu provozovaném žalobcem (včetně jízďárny samotné), neznamená, že se bude M. Z. moci účastnit jakýchkoliv řízení týkajících se těchto staveb v budoucnu. Vždy záleží na konkrétním předmětu řízení. Jak bylo uvedeno výše, žalobce se domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí, jímž by bylo určeno, že jízďarna je stavbou pro rodinnou rekreaci, přičemž tato žádost byla zamítnuta s tím, že nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby se správní orgány danou žádostí zabývaly věcně.
35. Dle názoru soudu případná deklarace toho, že jízďarna je stavbou pro rodinnou rekreaci, přímo nezasahuje do práv M. Z., protože se jedná o pouhou deklaraci povahy stavby jízďárny. O tom, zda má tato stavba nadále existovat, zda má být povolena a za jakých podmínek, tedy o skutečnostech, které by se mohly přímo projevit v právní sféře M. Z., se v tomto řízení nerozhodovalo. Nadto je nutné upozornit na skutečnost, že nyní napadené rozhodnutí povahu jízďárny ani věcně neřešilo, protože nebyly splněny zákonné podmínky. Soud tak zkoumal jen to, zda byly splněny podmínky pro to, aby správní orgány žádost zamítly bez věcného posouzení. Ani soud se tedy povahou jízďárny nezabýval.
36. Účastenství M. Z. nezakládá ani jí odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně. Zdejší soud jeho názorem na posouzení účastenství není vázán. Také je nutné akcentovat,

že Krajský soud v Brně řešil jinou věc, a sice nečinnostní žalobu, kterou se žalobce domáhal vydání osvědčení o tom, zda bylo možné stavbu jízďárny umístit. V nyní řešené věci se umístění stavby vůbec neřešilo.

37. Krajský soud proto dle § 34 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že M. Z. není osobou zúčastněnou na řízení.

C. Závěr a náklady řízení

38. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 14. října 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu